

A teď už se věnujme tomu, co se zatím odehrálo v zámeckém Freebody Parku. * Asi tak uprostřed svého vystoupení řekla zpěvačka JÚLIA KOZÁKOVÁ, doprovázená skupinou MANUŠA (SK), že přece nevdá, když jejich písničkám v romštině nebo rumunštině nerozumíme, že si k těm zvukům můžeme představovat, co chceme. Zajímavý názor. Každopádně já to tak dělám celý život. Když něčemu nerozumím, tak si to představuju. V hudebních skladbách, ve výtvarných dílech, v poezii to funguje. Zkoušel jsem to i v matematice, fyzice a chemii, ale tam mi moje představy vždycky přeškrtili červenou barvou. Nedávno jsem slyšel herce JEANA-LOUISE TRINTIGNANTA (FR) vzpomínat na natáčení filmu Tři barvy: červená. Prý vůbec nepotřeboval chápat, o co jde v něm jde. Když mu režisér Kieslowski řekl, že má otočit hlavu doleva, tak to udělal a nechtěl ani vědět proč. Prý tímhle způsobem rozumí víc poezii než komiksu. * Čím to je, že ti ostrované, ty mořské národy dávají muziku tak lehce, že to vypadá jako bezstarostný švih golfovou holí? (To vymyslel Robert Baden-Powell a týkalo se to práce skautského vůdce.) Šéf dělnického rock'n'rollu dře tři hodiny jako mezek, protože je z New Jersey, kdežto Omar Sosa, Seckou Keita, Cerys Hafana, Muireann Bradley, Sam Lee a Markéta Irglová aspoň ve filmu to tady vystříhli jakoby nic, protože jsou z různých Kub, Británie, Irsk a Islandů. A co teprve na Kapverdách, tam kdyby muzikálnost nadnášela, tak by tady TCHEKA lital jako holubička a ROLANDO LUNA (KUBA) s ním. Toho se měl dožít doktor ŠTROSMAYER (CHORVATSKO). * Přestal jsem podceňovat bílý stan. Po zajímavé brněnské zpěvačce Prune v něm vystoupila podobně zajímavá zpěvačka ELKA (TAKY BRNO), jejíž vystoupení osvěžily dvě holčičky běžící naboso okolo lavic se sedícími diváky a prozpěvující si právě odposlechnuté písničky. Už jsem se chtěl podívat, jestli nejsou děti návštěvníků Folkovek odněkud z ostrovů, když se ukázalo, že vytrvalé běžkyně jsou zpěvačiny dcery. Tak nějak do těch písniček zapadaly. Při nevěřicím sledování řádění JUSTINA ADAMSE (UK) & MAURA DURANTEHO (IT) mi letělo hlavou, proč se tuhle opravdovou italskou pop music nenaučil MICHAL DAVID od těch jeptišek, co ho tam vychovávaly? Celá čs. normalizační pop music by vypadala jinak, čímž pádem by celá generace Husákových dětí měla úplně jiný vkus a jezdila by na Folkovky. V zámeckém Freebody Parku by bylo každý večer 15 tisíc diváků, Zdeněk Materna by požádal Evropskou unii o dotaci na linku na výrobu kančích klobás, škvarkovka by se přivážela na pojízdném pásu a chudák kastelán by si mohl vybrat, jestli se oběsí na lípě zleva vedle pódia nebo na jírovci maďalu vpravo od pódia. Vlastně ne, Marek by se oběsit nemohl, protože oba stromy by se musely pokácet, aby se pódium mohlo rozšířit. Že by už nepřišel Sam Lee? Nevadí, pozveme Olympiky. Vám se Olympici nelíbí? Mně vlastně taky ne. Přestali mě bavit v roce 1978. Tak pardon, to byla jen taková představa, jako když jsem počítal tu matematiku. Uznávám, přehnal jsem to, představu škrtnám červenou barvou. Hele, ono by to stejně nefungovalo, ony by tam zůstaly ty debilní texty, ty Franta Janeček potřeboval, tak to měl se soudruhem Müllerem domluvené, že texty budou budovatelské, že céčka + poupata + nonstopy + děti ráje a po Naganu taky správné týmy se budou rovnat komunismu. Ještě že blbost nenadnáší, to bych lital po Freebody Parku jako holubička. * Co dodat, přátelé? Kdo byl PETE SEEGER? Řekni, kde ty kytky jsou, kladivem být a ocelově zvonit, to bych si tak přál, syntetická ředidla Materna Hostivař, jednou budem dál a tak dál a podobně.

Milan Zeibert

**FOLKOVÉ
PRÁZDNINY
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU**

Čtvrtek 31. 7.

**V úžasu
v 17:30 hod.**

**Mirek Kemel
& Marie Puttnerová
& Vladimír Javorský
& Band**

**Ablaye Cissoko
& Cyrille Brotto
(Senegal, Francie)**

**James Harries
(Velká Británie)**

**Noční koncert
na Dvorku Galerie 12:
Songs from Utopia**

Open scéna

Odpolední čas můžete prožít s interprety na Open scéně, a to buď v kapli sv. Anny ve Špitálku, nebo u barokního mostu. Pojďte objevovat a žasnout nad hudbou, kterou možná neznáte, ale kterou si třeba zamilujete!

Pátek 1. 8.

14 h. Michal Vaněk
Michal Vaněk, principál a jediný herec dětského divadla Matýsek, hrával kdysi dávno ve skupině Zhasni. S vystupováním v Náměšti má už tedy zkušenosti. K písničkám se vrátil až po delší přestávce, ale nutno říci, že se dlouhá pauza na jeho tvorbě nijak zvlášť neprojevila. Na pódiu působí poměrně plaše, jeho texty ovšem oslovují a rezonují v duších posluchačů. „Třeba je odvaha jak srpek Měsíce, třeba v nás dorůstá a třeba síli, třeba jsi v úplňku, když je ti přes třicet, ztracená ožívá pak každou chvíli...“ Aby se pak na konci písně zeptal: „A co ty, jak to máš s odvahou?“

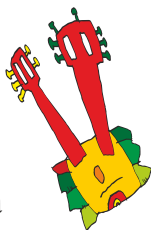

16 h. Martin Evžen

Kyšperský
Renezanční osobnost brněnské kulturní scény.

Pátek 1. 8.

Ponoření
v 17:30 hod.

Martina Trchová

Séamus and Caoimhe (Irsko)

Trance nad Oslavou
(Velká Británie, Itálie, Maroko)

Divadlo pro děti ve Vlašském dvoře
Divadlo Matýsek: Příběh dráčka Mudrováčka

Šapitó v zámeckém parku:
James Harries (Velká Británie)

Noční koncert v kapli sv. Anny ve Špitálku:

Básně ctností

Stará tkalcovna

09:30 - 14:30 Grafická dílna - suchá jehla (s Edou Cupákem a Matyášem Budínem)
10:00 - 11:00 Tančírna - tango workshop
11:00 - 12:00 Tvůj Jan (film o Janu Zahradníčkovi)
12:00 - 13:00 Zrození knihy (film o Stanislavu Vodičkovi)

13:30 - 14:30 Tančírna - Milonga
14:30 - 15:30 Jak se tvoří filmová hudba (dílna s Jamesem Harriesem)

Čtení na pokračování...

Jak nám šéf dělnického folku na Syslově hrál
6.
Na The River, kterou do českých poměrů převedl kamarád Merta a do moravských osada Traband, si vzal šéf novou harmoniku, na Youngstown zas varhaník Charlie Giordano akordeon, v Murder Incorporated měl velké sólo Steve, v závěru hymnické Long Walk Home se předvedl Jake na saxofon, House OF A Thousand Guitars byla – jak by řekl Roberto Lombino, kdyby s námi na Syslově byl – jednou z nejtuklivojších, My City OF Ruins začala další otitulkovanou řečí a pak si v ní zagospeloval osadní sbor včetně šéfovy squaw Patti Scialfové, Because The Night, k níž šéfovi napsala slova Patti Smithová (viz film Hudbu složil, slova napsala), protančil sóluji Niels na jedné noze, a v Human Touch dal bici sólo Max Weinberg, ostatně jako skoro v jakékoli jiné písni.

Pokračování zítra (slíbil Milan Zeibert)

Výstavy

Výstavní síň MKS
Martina Trchová: Štětce i sprejem

Stará tkalcovna
Tomáš Rossi: ...se světlem

Kavec

Kamila Berndorffová: Ohlédnutí
za Folkovými prázdninami 2024

Galerie 12

Jan Švankmajer
Jan Lamr: Uvnitř

After Midnight 2025 – 6

Ze všeho nejdřív si řekneme, jak to bylo s tou sekyrkou. S tou z amerického zábavního filmu A Complete Unknown, podle kterého chtěl v průběhu BíDýho elektrického vystoupení v Newportu Pete Seeger přesekat kabely, aby zabránil sovětizaci (BíDý + elektrifikace = komunismus) nezávislého festivalu. Podle zjištění Jiřího Dědečka a JANA BURIANA z Kanceláře pro uvádění filmových příběhů na pravou míru ho nezastavil káravý pohled jeho ženy TOSHI, jak je efektně zrežirováno ve filmu, ale prostě to, že sekyru neměl. A přitom sekyry k dispozici byly = používal je soubor předvádějící trestanecké písně, který vystoupil v předchozí části programu. Tolik Burian s Dědečkem. Příště tu o kytáře vypůjčené od Johnnyho Cashe. *

Z nočního koncertu
kapely Muzikaša...

Až do soboty, než začne večerní koncert, přijďte se na čtvrthodinku naučit a zazpívat písničku s nivnickou rodinnou kapelou Muzikaša. Pod strom do zámeckého parku v 17 hodin.

Účastníci letošního Kolokvia...

Na dnešní scéně...

Mirek Kemel & Marie Puttnerová & Vladimír Javorský & Band

Mirek a jeho kamarádi: Marie Puttnerová a Vladimír Javorský.

Mirek Kemel a andělské Mordýje

I když folkrockový písničkář na Folkovkách nevystupuje, jeho vysokou postavu v parku stejně nepřehlédnete, protože patří mezi stále návštěvníky a máte-li štěstí, ukáže vám některou ze svých čerstvých karikatur glosujících dění okolo nás. Přestože to samé můžete čekat od jeho písniček, vnitřně to má rozdělené: „Miroslav je karikaturista a Mirek je písničkář.“ Při tolika průšvících, které se na nás z domova i ze světa neustále valí, ale autorskou vnímavost lze oddělit jen těžko, takže na novém albu Mordýje také „reflektuje současnou dobu, pocity obav, strachu, ztráty jistot a z toho pramenící touhu utéct od toho všeho před světem, sebou samým“. Nicméně pak od něho ve skladbě Barmanka Marie uslyšíme „K čertu s nadějí, kterou nepustíš si k tělu“ a tak víme, že to Mirek nevzdává a některým hrdinům Miroslavových karikatur nevyklízí pozice. „Má skvěle odpozorované drobné životní situace, které dokáže rozmáznout bezmála ve fresku existenciálního významu.“

Hudebník, frontman skupiny Květy, hudební producent, rozhlasový moderátor, filmař, hlava zajímavého projektu 29/2. To všechno v sobě ukrývá Martin Kyšperský a dá se říct, že na každých 30 centimetrů své výšky má jinou dovednost. Říká se, že v Brně za více než polovinu hudebních projektů může právě on. Mnohonásobný držitel ceny Anděl ještě po svém koncertu vystoupí v zámeckém parku s Martinou Trchovou, jejíž nové a kritikami ověřené album produkoval.

Každý Martinův koncert je diametrálně jiný a tudíž nemáme představu, jaký bude ten v Náměšti. Víc písničkářský, nebo alternativnější? Ale vždy s jeho obrovským hudebním srdcem!

I v kostele se tleská

Trávil jsem několik minulých let v klášteře. Ne coby mnich, ale jako kurátor muzea. Paměťové instituci se v církevních prostorách daří, nehledě na fakt, že mniši mají z nájmu nějakou tu korunu. Přivykl jsem faktu, že vyjma mše je i kostel společenskou prostorou, kde se při koncertu zpívají texty na hony vzdálené liturgickým. Tima Eriksena nevyvedlo z míry, když se posluchačům po jeho úvodní písni do reakce moc nechtělo. Po druhé skladbě už váhání publika pomínulo. Ocenilo, že nikoli mešní hudbu ještě ozvláštnilo prostředí, kterému nevěřící příliš nevěří. Jen když Tim začal pískat, vzpomněl jsem si na přísloví: „Kdo v kostele píská, tomu to osud spíská.“ Mši ale nerušil, a tak může být klidný, že jej nad Oslavou nic nepřijemného nečeká.

Libor

napsal kdysi hudební publicista Ondřej Bezr o pozorovateli života, který za své osobně laděné písně ručí hloubkou svých textů, v nichž se nebojí velkých citů, strachu a smutku. Někomu, zvláště těm, co ho moc neznají, mohla cena Anděl za album Mordyjé přijít jako překvapení, zatímco věrní posluchači to mají jasné: Mirek Kemel zraje jako víno. A k tomu má vedle sebe kamarády naladěné na stejnou vlnu upřímného člověčenství, kteří shodou okolností patří mezi naši muzikantskou smetánku a v případě Marie Puttnerové a Vladimíra Javorského stejně jako on mezi tu písničkářskou.

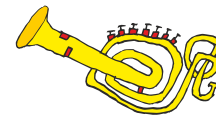
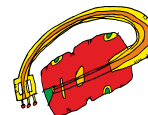
Ablaye Cissoko & Cyrille Brotto (Senegal/Francie)

Setkání senegalského griota s trubadurem z Okcitanie Kora, zpěv a diatonický akordeon sladění do krásy. Až někdy zase uslyšíte, že je na čase, aby v hudbě znovu měli navrch živí hráči s nástroji, vznikly skladby jejichž síla spočívá v jednoduchosti a ke všemu krásné, až se tají dech, tak věřte, že taková hudba pořád existuje, jenom se okolo sebe musíte lépe rozhlédnout a nespolehat se na to, co vám servírují roboti ze Spotify. Akordeonista Cyrille Brotto se zpívajícím hráčem na koru Ablayem Cissoko takovou hudbou už delší čas disponují, takže se nemůžeme divit tomu, že všude, kam přijedou zahrát, si je chtějí navždy nechat a s nikým se o ně nedělit. Potomek trubadúrů z francouzské Okcitanie se senegalským griotem, což jsou jak známo historicky spřízněné role básníků a hudebníků, přitom nepřišli na nic převratného, pouze vše co umí, dokonale sladili do zvukomalebné krásy. Nepochybně s úmyslem probudit všechny naše smysly a umožnit nám stát se veršotepci, protože marná sláva, běžná slova na jejich harmonii hudební starobylosti a moderny nestačí.

Hnízdo múz 1. 8.

09:00 Raníčková pohádka z půdy
09:30 - 11:00 Malování a povídání s Henou
09:30 - 14:30 Grafická dílna - suchá jehla
10:00 - 11:00 Tančírna - Argentinské tango
10:00 - 12:00 Švihej s Jitkou
10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
10:00 - 12:30 Kašírované lampiony (1. část) - výroba
10:00 - 13:00 Závěsy z kovu a skla
10:00 - 13:00 Houboznalecká dílna - procházka, hledání hub
10:00 - 13:00 Keramická dílna
10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - Cvičící panáček
10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
10:00 - 14:00 Smalty na vařič
10:30 - 12:00 Zčistajasna (dílna tvůrčího psaní)
11:00 - 12:30 Malování a povídání s Henou
12:00 - 14:00 Srdcem... tancem... k duši
12:00 - 16:00 Bluesová dílna
13:00 - 16:00 Bublifuk
13:00 - 16:00 Malované dřevěné domečky
13:00 - 16:00 Savování na textil
13:15 - 16:15 Pletení košíků z pedigu
13:15 - 16:15 Enkaustika
13:15 - 16:15 Drátování
13:30 - 14:30 Tančírna - Milonga
13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
14:00 - 16:00 V rytmu bubnů
14:30 - 15:30 Jak se tvoří filmová hudba
14:30 - 16:00 Kašírované lampiony (2. část) - zdobení
14:30 - 16:00 Párová akrobacie pro začátečníky i pokročilé
17:00 - 17:15 Zpívání pod stromem

Kašírované lampióny

„Zhasněte lampióny, lampióny...“ začíná známá písnička, ale my je zhasínat rozhodně nebudeme! Přijďte si vyrobit svůj vlastní krásný ozdobný lampion, u kterého budete moct naplno uplatnit svou představivost a smysl pro detail. Dílna je rozdělena do dvou částí: nejprve si společně vyrobíme kašírovaný lampion, který pak musí přibližně 2 hodiny schnout. Poté se vrhneme na jeho malování a zdobení, aby byl váš výtvor nejen originální, ale i plný barev a světla. S hotovými lampióny můžete rozzářit kemp, balkon, terasu nebo třeba obývací. Těšíme se na vaši kreativitu a společné tvoření!

(lektorka Vladimíra Schlehrová)

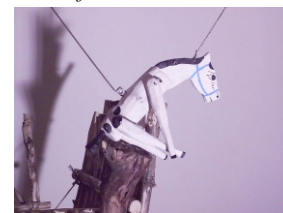

Dnešní divadlo pro děti...

Divadlo Toy Machine:

Pověsti české

Hravý loutkový příběh na motivy spisů Dalimila a Aloise Jiráska. Jaké to bylo žít v dobách praotce Čecha? Byl Bivoj jako párátko? Libuše jen krásná? Jak vysoko musel Šemik vyskočit přes vyšehradské zdivo a umí koně chodit po dvou? Ano, otázek je mnoho, avšak není proč si zoufat. Prastaré archivy vydají svá tajemství...

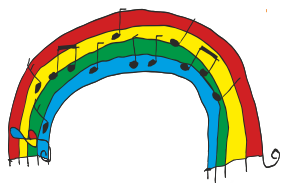

Jak se tvoří filmová hudba

James Harries vás provede tvůrčí dílnou o tom, jak vzniká filmová hudba – od prvotních jednání s producenty a režiséry, přes skládání hudby, až po její začlenění do samotného filmu. Součástí dílny bude i praktická ukázka jeho práce.

(lektor James Harries)

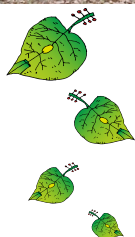
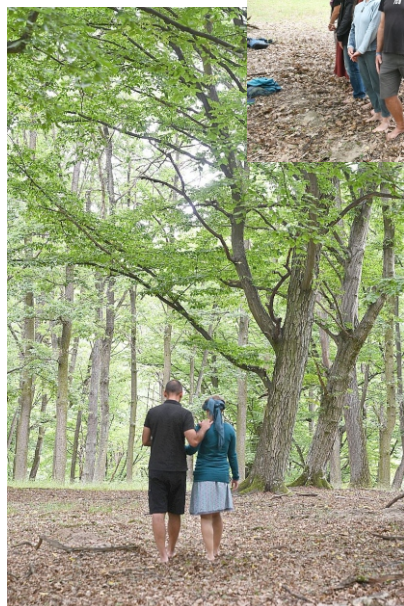

O jménech

Rodí se bezejmenná. Zapískal ji nejprve vítr, zašuměly listy stromu, vyřukaly kapky deště, zakloktal pramen. Jen autor ví, kudy přišla inspirace. Byla šita už hotovému textu na tělo, nebo se rodila tón po tónu? Co slabika to akord, ke slovu linka, strofa už s motivem, nápěv a verš a melodie pro sloku... A hned už je také jasné, zda bude veselá, smutná, pomalá či rychlá. Dnes pouhá holá novicka, zítra třeba v bohatém nástrojovém šatu. Jak si bude říkat? Po první strofě jako naše hymna nebo po místě vzniku jako ta francouzská z Marseille? Jméno jí může dát i pointa viz ostrovní Bůh žehnej králi. Jméno je důležité, i když zprvu zbytné. Jestliže se takzvané chytí, ujmě, rozletí, zkrátka najde si své posluchače a interprety, ti ji sami nějak začnou říkat. V tom nejlepším případě „ta naše“.

Libor

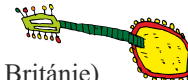
V lese se Samem Lee...

Navíc se nestává často, aby si „tovární“ diatonický akordeon padl do noty s korou, nástrojem věnovaným mandinským griotům džiny z podzemí, jenomže odlišnosti nebyly pro grioty a trubadury nikdy překážkou, ale naopak výzvou a v tomhle směru na tom léta pracují. Než se potkali, patřil Ablaye Cissoko už dávno mezi velikány západoafrické hudby a zasuboval ji s blues, marockou gnawou, barokem nebo perskými rytmy a s německým jazzovým trumpetistou Volkerem Goetzem natočil tři vynikající alba. Kreativní zvědavec Cyrille Brotto zase od okcitánské tradiční hudby přeskakuje k hip hopu, experimentuje s elektronikou a má ve velké oblibě kavárenské valčíky, proto se o něm tvrdí, že když hraje, tak tančí, jedno jestli rychle nebo pomalu, ale tančí.

Přátelství stvrdili postupně, ale natrvalo: akordeonista nejprve uspořádal senegalskému oblíbenci své ženy speciální koncert a pak spolu natočili dvě nádherná alba – před třemi roky Instant a letos Djiyo – oceněná a nadšeně přijatá všemi vnímavými posluchači.

James Harries (Velká Británie)

James Harries se narodil v Manchesteru, koncertuje po celém světě, ale doma je v Praze. A ti, co ho znají, vědí, že nářikavým hlasem zpívá tak trochu smutné písničky doznívající v užaslém tichu publika zasaženého až nepatřičnou dávkou emocí. Jamesovu tvorbu mnozí přirovnávají k tomu nejlepšímu, s čím před ním přišli Nick Drake, Damien Rice nebo Jeff Beckley a magazín Rolling Stone ho dokonce označil za „zlatý hlas“.

Dnes v zámeckém šapitó...

Domalis & Oralis

Písničkář Jan Fic a Max Braun z alternativní rockové kapely DPVJU hrají blues. Jak synek, co byl doma vyoral blues. Domalis je ten, kdo se během koncertu nachází blíž k domovu, takže tentokrát je jím bluesový písničkář Jan Fic, zatímco Max Braun, kytarista alternativní rockové kapely DPVJU si bude muset počkat, až budou blíž k Praze. Max, zároveň publicistická legenda, bude mít na sobě pravděpodobně tričko s nějakým rockovým nebo bluesovým dinosaurem. Jan zase nedá ránu bez ležérního kloboučku a spíš než na trička, si užije vestičky. A zatímco použije pouze jednu dvě kytary, Max jich sebou vozí celou sbírku a kupodivu, na každý nástroj, protože nejde pouze o kytary, ale také o loutny, dojde řada. Byť jen na pár hrábnutí do strun. Asi vás nepřekvapí, že oba srší správným bluesovým humorem, a to se jim musí nechat, obstojným, takže se během koncertu párkrát zasmějete. Na řeči

o výhradně akustických bluesmanech, kteří při hraní nedají bez sklenky ránu nedejte, na skazky, že po koncertu už ano, můžete ale vsadit, i když vám umělci budou do očí tvrdit, že už mají všechno vypito a raději si dají topinku bez tekutého chleba. Zkrátka, jak sami říkají, Domalis & Oralis jsou taková normální bluesová dvojice, nabízející také folk, srandu a balancování na hraně trapnosti beze strachu přes ni přepadávat.

My navíc víme, že je také vyhledávaným autorem filmových soundtracků a bez jeho vkladu si už málokdo dokáže představit Snowboardáky, Raftáky, Bobule nebo Lidice. Patří k písničkářům, kterým slouží ke cti, že i nástrojově a muzikantsky nejrozmáhlejší album dokážou na koncertech odehrát jen s akustickou kytarou, což je i příklad Jamesova posledního skvělého alba Hiraeth, které v jeho osamoceném podání vyniká na místech s intimní atmosférou, kde každý jeho verš, zazvonění kytary a úžasně naléhavý hlas nemají kam utéct a stávají se „potravou posluchačovy duše“. O albu natočeném v bezútěšných dobách covidu hudební publicista Ondřej Bezr napsal: „Když se do něho poprvé zaposloucháme, už od prvních tónů máme neodvratný pocit, že je vlastně jakýmsi návratem ke zlaté době písničkářství v šedesátých a sedmdesátých letech. To je základní nastavení atmosféry alba.“ K jeho nezvyklému názvu James přidal vysvětlení: „Velšské slovo hiraeth v sobě spojuje hlubokou touhu po domově s nádechem nostalgie. Nemá přesný překlad, ale já to cítím tak, jako by ten domov ani nebyl skutečný. Takové pocity ve mně vyvolával chaos kolem brexitu a pak odloučení během pandemie. Jako bych nikam na světě nepatřil a slovo domov mě jenom mátló.“

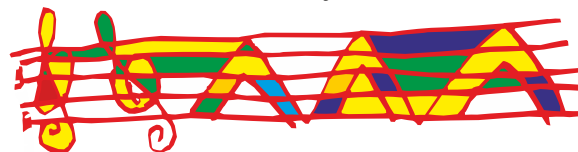
FOLKOVÉ PRÁZDNINY NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Dnešní noční koncert...

Songs from Utopia

Rockový vztek, ve kterém je ale pořád místo pro trochu krásy Česko-švýcarské rockové duo, které vás seřeže, aniž by se vás dotklo

Nemějte jim to za zlé, každý muzikant se musí nějak popsat, tvrdit ale o sobě, že hrají k poslechu, tanci a ke ztracení se, není od švýcarské rockové písničkářky Rebekky Zarkava a původem českého bubeníka Jiřího Doležala fěr, protože nám zatajují, že než se stačíme jako dříve v jejich temných skladbách ztratit, mezitím nás sežerou jako nějaká bestie. Nově ze sebe totiž chrlí zdaleka ostřejší směs bluesového rock'n'rollu, surfu, rockabilly a post punku, na kterou jsme od Songs from Utopia přece jenom nebyli tolik zvyklí, jenomže šílená doba si asi takový zvuk žádá a pokud si připadají jako černý mrak z vesmíru, který přišel ovládnout Zemi, aby lidskou rasu naučil účt k přírodě a sobě samé, nemůžeme se divit, že se u toho tak hlasitě vztekají.

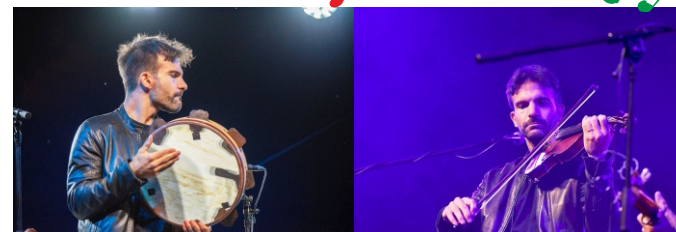

Hvězdy, které si nás včera večer „namazaly na chleba“...

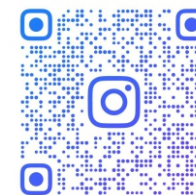
Justin Adams

Mauro Durante

Zčistajasna nenajdete ze včerejší dílny tvůrčího psaní ani čárku. Ona totiž včera nebyla. Ale lektorka, které léta říkáme paf blaf, poslala QR kód na Instagram, tak třeba jukněte... Pozor, zítra dílna opět pokračuje.

@Z.CISTA.JASNA

Nejen ta černá Strádat Hradišťan muzikanty z Afriky je nadmíru poučné. Pátrám v paměti, jestli se Jura usmívá, když hraje s někým z pro nás z exotických krajů. Pavlicův úsměv je takový, no profesionální. Oproti tomu kluci romští, stejně jako ti s ještě tmavšími tvářemi, nemají na jevišti tváře ani trochu vážné. Přestože si dávají záležet na každé notě, papule stále od ucha k uchu. Také evropští ostrované předvádějí vážnou muziku. Úsměv jim vyloudí jediné Agátka či jiné nemluvně, když se přibátoli pod pódium.

Libor